

DOMINIK DÁN

KNÍŽE SMRT

KNÍŽE SMRT

Dominik Dán

KNÍŽE SMRT

sloart

Text © Dominik Dán 2008
Translation © Jan Hanzlík 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

ISBN 978-80-276-0436-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

In terra summus rex est hoc tempore nummus

Peníz je nejvyšším králem, ten celému světu teď vládne

(staré římské přísloví)

Věnuji Zuzaně a Milanovi Dobrockým.

Za myšlenku napsat román o událostech v Děvíně děkuji
příteli Michalu Němcovi, se kterým se znám krátce,
ale tak zvláště, až se mi zdá, že se známe odmalička.
Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, JUDr. Lucii Matejkové,
Mgr. Martině Móricové, MUDr. Denisi Valentovi
a MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc.

1

DUBEN 2003

I nebe plakalo, nejen policajti. Mraky se dotýkaly země a chvílemi nebylo vidět ani rakev, ani faráře s ministranty. Chlapci v dlouhých bíločerných komžích se snažili, seč mohli, ale jednomu zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým křížem zmítajícím se ve větru. Hrozilo, že spadne do hrobu jako první.

Ostatní postávali v kruhu se svěšenými rameny. Deštníky jim byly na nic. Ty chatrnější vítr polámal už cestou z márnice a těm odolnějším se takřka vodovodní déšť až vysmíval. Navzdory živlům stáli jako přikovaní a tupě zírali před sebe na kopec čerstvě vykopané hlíny.

Krauzovi zateklo za límec a na zátylku cítil nepříjemný chlad. Chosé vedle něj kýchl. Jejich deštník byl z těch chatrnějších a změt pokřivených drátů na umělohmotném madle odhodil Chosé hned za márnici do kontejneru na zvadlé květiny.

Krauz kýchl taky a asi desetkrát zamumlal... tak ti teda pěkně děkuju, ty debile jeden... a Chosé asi desetkrát tiše odvětil... nemáš zač, příště si vem svůj... a sklonil hlavu proti novému náporu větru.

Pan farář se ani nesnažil otevřít modlitební knížku, improvizoval a potácel se ve větru bičovaný deštěm jako ztělesnění mučedníka a masochisty. Volnou rukou si přidržoval čtvercovou čapku. Něco říkal, ale nikdo mu nerozuměl a ani to nebylo třeba, na pohřbu už byl každý, a to podstatné očekávali až od chlapců s lany.

Ředitel kriminálky a šéf oddělení vražd se krčili pod černým deštníkem zahraniční výroby a šikovně ho nastavova-

li proti větru. Vál jednou zprava a jednou zleva, a protože ti dva dokázali předvídavě vystihnout, odkud vítr zafouká, drželi se na svých místech už pěkných pár let. Teď jim jejich umění bylo prd platné, neboť si stoupli pod kopeček čerstvě vykopané hlíny a stružky řídkého bahna jim zaplavovaly polobotky. Ustoupili stranou a závistivě vzhledli ke Krauzovi stojícímu nahoře nad hrobem. Krauz se tvářil, že se modlí, a kašlal na ně.

Tlustý Váňa a karatista Kuky vyřešili problém po svém a nad hlavami si drželi kus igelitového pytle. Občas pomohl, občas jim vítr chrstl spršku dešťové vody do tváře anebo na záda.

Starý Burger nepřišel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz se chystal za primářem, aby už konečně ukončil věčné spekulace o kolegově zdravotním stavu. Nejdřív to byl zápal plic, pak edém, potom nějaký stín na rentgenovém snímku, pak...

Zkrátka už mu zákulisní řeči lezly na nervy a nejvíc ho štvala šuška některých kolegů, rádo by expertů na medicínu, a rozhodl se čerpat přímo z pramene a vyjasnit si Burgerův zdravotní stav u samotného primáře. Jenže se za ním chystal už týden a vždycky do toho něco vlezlo. Tak jako teď. Kdo mohl tušit, že Hanzelova manželka nebude nové srdíčko chtít?

Oto Hanzel stál přímo nad hrobem. Petra Pergnerová se snažila držet deštník tak, aby ho alespoň trochu zakrývala, ale v jednom kuse plakal a předkláněl se a ruce natahoval jednou k rakvi, jednou k hrobu a byl už celý mokrý. Nejspíš o tom ani nevěděl.

Místo Petry tam měl stát Hanzelův jediný syn, ale nedokázali ho najít. Před pěti lety odjel pracovat do Irska, pak se asi po dvou letech ozval z Melbourne, což je jen kousek vedle Irska, a od té doby o něm nikdo neslyšel. Tátovi napsal jen jeden dopis, ve kterém vůbec nevysvětlil, jak se na druhý konec světa dostal ani co tam vlastně dělá, jen napsal, že je všechno ok a money se jen hrnou a že už spíkuje úplně plynule a že se pak ozve. Neozval se. Zmizel. Kluci to zkoušeli přes ambasádu, přes Interpol i přes osobní kontakty v Sydney, ale výsledek byl nulový.

Detektiv Oto Hanzel stál nad hrobem své manželky sám a ani záplava kolegů a policejních funkcionářů stojí-

cích okolo něj jeho pocit osamělosti nemohla zmírnit. To, že syn nepřijel na matčin pohřeb, a samozřejmě i to, že manželka zemřela, ho úplně zlomilo a Petra a Filip, kteří ho po dohodě se staršími kolegy dostali na starost, měli co dělat, aby jim nezkolaboval.

Hanzelova manželka loni přechodila chřipku, a když ji vedoucí konečně pustila domů, bylo už pozdě. Ochrnula jí polovina srdíčka a ta druhá to nezvládala. Ota věčně v práci, syn ve světě a žádné zprávy o něm, práce i domácnost... všichni se do té zdravé poloviny zkrátka nevešli. Trochu naděje jim přinesla transplantace, ale přesto, že operace se podařila a operační tým zářil radostí nad skvěle odvedenou prací, sešli se tu dnes na hřbitově, aby pochovali sedmdesát kilogramů Hanzelovy manželky a třicet pět deka z dobrovolného dárce jezdícího na motorce Honda sedm set padesát po Pezinské Babě podle hesla „dvě stě ve městě a tři sta z místa“.

Pan farář přežehnal rakev, potom hrob a odstoupil, aby se vyhnul nové záplavě bahna. Čtyři chlapi v černých stejnokrojích vložili lana pod rakev a vytáhli dřevěné trámy, které jí bránily spadnout na dno.

Foukl vítr a pár posledních kapek dopadlo na truchlící dav. Někdo nahoře rozsvítil světlo a mraky se rozestoupily. Vítr ustal a černé postavičky na hřbitově se přestaly komíhat a krčit. Nechápatě vzhledly.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka o aprílovém počasí z prdele vyzněla dost nedůstojně, neboť intenzitu hlasu zvolil přiměřeně k původnímu větru.

„... a odpočinutí věčné dej jí, Pane,“ to bylo všechno, za co faráři zaplatili.

Pak už to šlo rychle.

Ti dole pod jámou měli problém hodit květiny do hrobu, neboť klouzali, a ti nahoře měli problém hodit do hrobu květiny... neboť klouzali. Mírný svah hřbitova se v tomhle nečase změnil v tobogán.

Z lopatky, kterou podával zřízenec jednomu po druhém, kapala hnědá kaše, a mnozí se spokojili jen s hozením květin. Dav se rozcházel. Zřízenci počkali, zda Hanzel odejde taky, ale když se k tomu neměl, začali hbitě zasypávat rozmočenou jámu a bylo na nich vidět, že by si na kluzkém

blátě i zanádalvali, ale netroufali si před Hanzelem. Nejprve ohleduplně počkali, neboť dobře věděli, že na celém pohřbu je nejvíc deprimující rachot dopadající hlíny na víko rakve a nejbližší pozůstalí začnou vyvádět právě tehdy.

Hanzel nevyváděl. Stál promočený jako poslední žebrák na rohu ulice a při každém dopadu hlíny na víko manželčiny rakve mu škulba víčka. Detektiv oddělení vražd, prvotřídní střelec a odborník na pyrotechniku stál jako žebrák... a byl ochotný i pokleknout a sepnout ruce k úpěnlivé prosbě, pokud by mohl vyprosit ještě pár dní pro svou milovanou manželku, ale i kdyby si kleknul... i kdyby se vyválel v blátě... už to nešlo. Už bylo pozdě. Oni to věděli, on ještě doufal.

Petra složila deštník, tázavě se zadívala na Krauze, ten jí pomohl rozpačitým pokrčením ramen, a tak se naklonila k Otovi a něco mu pošeptala do ucha. Zavrtěl hlavou a jen stál.

Tlustý Váňa a Kuky se přestali tahat o igelit, zmačkali ho, oběhli jámu a přidali se ke svým. Chosé je pochválil.

„V který prdeli se schováváte s tím igelitem, my tu moknem jak blbci!“

„To seš i bez deště.“

„Chytřej... tlustej...“

„Přestaňte! Aspoň teď!“ okřikl je Krauz.

Sledoval kolegy a funkcionáře. Všichni se oklepávali a mířili k východu ze hřbitova.

„Co s ním?“ zeptal se Kuky a bradou ukázal na Otu.

„... sem se tě chtěl zeptat,“ odpověděl mu Krauz.

„Ten v tom šedivým je jeho brácha,“ ukázal taktéž bradou Chosé.

Muž v šedém, zavěšený do tlusté paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a pořád ještě pod obrovským černým deštníkem hopkal v davu pryč.

„Nemluvěj spolu už aspoň deset let, nepohodli se po prodeji domu po rodičích,“ kýchl Krauz a sopl si utřel do palce a ukazováku a potom do trávy.

„Tak co s ním?“ nedal se Kuky.

„Zůstaneme a vezmeme ho k nám... nebo kam bude chtít...“ zasténal Krauz, neboť opravdu nevěděl, kam se běžně chodí s chlapy, co právě pochovali to nejdražší na světě a zůstali úplně sami.

Že to bylo to nejdražší na světě, věděl jak Krauz, tak ostatní. Málokdo z policajtů měl tak dobrou manželku jako Hanzel. Vydrželi to spolu víc než dvacet pět let a ať se služba na oddělení vražd zvrtila kterýmkoli směrem, paní Hanzelová stála při svém muži vždy a nic mu nevyčítala a on ji na oplátku miloval jako ve filmu pro pamětníky. Každý pátek jí na trhu na Miletické kupoval květiny a o víkendu se muckali jako pubertáci.

Petra odstoupila, oklepala si deštník, složila ho a nechala Otu samotného na okraji hrobu. Chlapi v černém se činili a jáma se utěšeně plnila.

Chosé si odplivl, způsobně se vysmrkal do kapesníku, tiše zopakoval Kukyho názor na aprílové počasí a vytáhl balíček cigaret. Zkontroloval filtry, dvě promočené vyhodil a nabídl ostatním. Vzali si všichni, kouřili a mlčky čekali.

Svah hřbitova osiřel.

Jen čtyři zřízenci s ohnutými zády makali jako o život.

Krauz odcvrnkl cigaretu a přešel k Otovi.

„Parťáku, pudeme... jí už je dobře a... my musíme jít...“

„Běžte, já nejdu!“

„Oto... přišli sme společně, společně i odejdeme a... společně i zůstaneme, tak sme se dohodli na začátku, a tak to i bude.“

„Běžte, já nejdu!“

„Počkáme s tebou.“

„Ne! Běžte!“

Krauz se vrátil ke skupince.

„Co říkal?“ zeptal se Kuky.

„Abychom šli, ale já ho tu nenechám.“

„Zůstaneme,“ zasténal Váňa a z kapsy baloňáku si vynadal igelitový sáček se dvěma obloženými houskami a něčím tmavým, co se nenápadně tvářilo jako půl kila tlačeny.

„Váňo, pro někoho jako seš ty... je to málo, a pro ostatní je to dost, tak to dej sem a nemusíme se ani dělit,“ navrhl Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbu pistole v podpažním pouzdru a výstražně zvedl prst.

„Moh' bys mít srdce aspoň v tak těžký chvíli, ty hyeno!“ dorážel Chosé.

„Serte na srdce... eště že vás neslyší Ota, volové,“ znovu je okřikl Krauz.

Ztichli. Lačně sledovali Váňu, jak se cpe. Kuky udělal psí oči a Váňa mu jednu housku podal. Kuky neváhal, rozlomil ji a půlku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil půlku a čtvrtku podal Krauzovi. Váňa si hluboce povzdechl, a z druhé kapsy baloňáku vylovil pár krajíců suchého chleba a podal i Petře a Filipovi. Potom všem rozdál plátky tlačenky.

Od rána měli honičku kvůli pohřbu a nikdo nestihl oběd, takže teď krátce po třetí už byli opravdu hladoví.

„Do mě ani nemusíte transplantovat žádnýho motorkáře, já si klidně zdechnu sám... hlady... kvůli vám...“ brblal tiše Váňa a snažil se zhltnout to málo, co mu zůstalo, než ho povalí na zem a dočista oberou. Dvě tatranky a pomeřanč se rozhodl zatím nevytahovat.

Hanzel se začal třást. Možná i chladem.

Váňa si promnul dlaně, aby se zbavil drobků, svlékl si baloňák a opatrně, jako by chytal motýly do sítky, se přikradl k Otovi. Jemně mu přehodil baloňák přes ramena. Třásl se, ale nebylo to zimou. Ota plakal. Strašně.

Potom ho vzali za rámě a násilím otočili pryč od rostoucího kopečku. Už se nebránil.

„Tak teda pudeme k Jumbovi,“ rezignovaně navrhl Chosé.

Auto řídil Richard Krauz, detektiv oddělení vražd. Vysoký blondák s modrýma očima. Vedle něj seděl jeho parťák Jozef Fischer, přezdívaný Chosé. Kdyby mezi ně teď, jak seděli v autě, někdo vložil fotografickou desku, dostal by přesný negativ a pozitiv. Chosé měl krátké husté černé vlasy a se šviháckým černým knírem by se s rudým hadrem v ruce hodil spíš doprostřed arény před býka než do služebního auta.

Občas jim říkali i whisky boys, neboť na viněť jisté whisky vedle sebe sedí dva pejsci, jeden černý a druhý bílý – celí Krauz a Chosé.

Proto pili jen vodku a pivo. Dost je to přirovnání štválo.

„A pak?“ zeptal se Krauz a přibrzdil, protože blbeček před ním se neobtěžoval se znamením o změně směru jízdy a jen tak si prudce odbočil.

Vzadu seděla Petra Pergnerová, nejkrásnější policajtky v Našem Městě, a Filip Kiss. Ne až tak hezký, ale stejně mladý.

„Musí existovat nějaká služba pro osamělý...“ zkusila váhavě Petra.

Řešili problém, co s Hanzelem po pohřbu. Ožrat ho u Jumba, v hospodě vyhrazené policajtům a řízené největším člověkem na světě, by nebyl problém, ale... co s Hanzelem pak?

„Asi by měla bejt nějaká služba pro pozůstalý,“ souhlasil Filip ze zadního sedadla. Vždycky s Petrou souhlasil.

V lednu to bylo šest let, co ti dva začali pracovat společně. Petře se tehdy podařil husarský kousek a vyřešila záhadu igelitové tašky a případ vraždy děvčete, který nakonec ani nebyl úplnou vraždou, jen zamotaným propletenec osudů jedné rodiny. A nestydaté nevinátka z vysoké školy neslavně skončilo svou pouť životem s motouzem omotaným kolem krku. To bylo na celém případu to nejsmutnější. Zbytečně vyhaslý mladý život.

Od té doby se Petra osvědčila už mnohokrát a Filip se jí držel jako přívěsek. Byl do ní udělaný od prvního ranního rozdělení v šéfově kanceláři, a i navzdory dobře mířeným fackám, kterými Petra odpovídala na jeho snahy dostat se jí do kalhotek, neztrácel trpělivost a nadále vyznával Platóna. Mezi nimi dvěma to fungovalo asi tak, že Filip řídil a Petra ukazovala směr, anebo jinak. Filip byl hlavou a Petra krkem, který tou hlavou otáčí. No a? Některé ženské jsou opravdu rozumné.

V autě za nimi seděl chudák Hanzel, Kuky, tlustý Váňa a přemoudrělý Billi Gates. Ve skutečnosti se jmenoval Václav Voska, ale nikdo mu neřekl jinak než Billi. Prachy v tom nebyly, počítače ano. Dokázal s nimi všechno, a kdyby mu dali pájku, kousek cínu a půlhodinu času, tak by jeden z toho množství, co měl v kanceláři, naučil i vařit kávu a škrábat brambory.

Druhé auto řídil Kuky a ploužil se za Krauzem.

„Řikal sem vám, že to vezme k Jumbovi,“ pokrčil rameny Kuky, když pochopil, kam Krauz míří. Za Kukyho autem jelo ještě jedno služební s mladšími kolegy. Dohromady jich bylo jako psů.

Vešli a chlapi u stolů vstávali, jeden po druhém přicházeli k Hanzelovi a tiskli mu ruku. Než se dostal do zadního separé, ostatní vraždaři už seděli. Stejně příliš nevnímali a přísedl si jako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vůbec ho to nebolelo. Alespoň to nedal znát. Jumbova objetí podobná objetí medvěda grizzlyho vždy bolela. I jemné poplácání po zádech. I když po infarktu zhubl na sto sedmdesát kilogramů, stále to byla hora masa.

„Mám vyprázdnit lokál?“ zeptal se Jumbo s pietním výrazem ve tváři.

„Neblbni, tolik nás nebude,“ zavrtěl hlavou Chosé.

„To néé kvůli tomu, já jen abyste měli klid...“

„Díky,“ mávl na něj Krauz, „to nebude potřeba, vydržíme.“

„Co vám donesu, chlapci moji?“

„Dvě... tři... čtyři... vodky a pivo... zvedněte ruku, kdo chcete pivo... jedno... tři... pět...“ Filip se snažil spočítat objednávku.

Od výčepu přišla Alenka v krátké minisukni. Občas výčepní, občas servírka, občas vedoucí skladu, občas vedoucí celého lokálu, občas Chosého... ale jinak prima holka. Zastavila nad nimi s rukama v bok a uznale pokývala hlavou.

„Nepočítej, mladej! Donesu vám rovnou flašku vodky, flašku koňaku, dvě flašky červeného a plato piv a vyrovnáme se zejtra... volové... promiň, Oto, poď sem...“ a taky ho objala. „Je mi jí líto... upřímně...“

Oto Hanzel taky pokýval hlavou a křečovitě sevřel víčka. Chvilí se s Alenkou objímali a pohupovali ze strany na stranu. Zase si sedl, podvědomě sáhl do saka a vytáhl služební průkaz. Vylovil tisícovku a položil ji na stůl. Krauz ji vzal, vylovil mu ze saka služební průkaz a tisícovku mu do něj strčil zpátky.

„To si nech, kámo,“ poplácal Otu po rameni. „Alenkó...“ zavolal Krauz k pultu, „máš tu spirály?“

„Ty elektrický?“

„Jó!“

„Pošlu někoho do skladu.“

Krauz svlékl Hanzelovi sako a přehodil ho přes opěradlo židle. Většina to udělala stejně.

Mladík přinesl ze skladu dva elektrické ohřívače a prodlužovačky a jeden nasměroval na mokrá saka a druhý na mokré policajty.

„Tlustý Váňa kýchl.“

„Nejvyšší čas,“ konstatoval a utřel si nos do ubrousku.

Přišla Alenka a rozdala láhve a sklenice. Kritickým zrakem zhodnotila zásoby na stole a suše je okomentovala.

„Bůh s vámi, soudruzi...“ popřála jim a odešla se věnovat výčepu. Ani nenastavila zadeček k Chosému jako obvykle. Alenka na něj byla našťvaná a Chosé byl smutný. Jindy by ji osahával, ale dnes byl opravdu smutný. Štvala ho smrt kolegovy manželky, ale i...

Čtyřicet let si žil jako king na volné noze a všechny ženské byly jeho a všechny láhve byly jeho a všechny bary byly jeho a...

Před půl rokem se mu přihlásila dcera Nina, o které šestnáct let nevěděl. Příběh jako z telenovely: tvůj otec je Rodrigo, nikoli Rodrigo, Carlos je tvůj otec, nikoli Carlos, Carlos je tvůj děda, tvůj otec je Chuanito, nikoli, Chuanito je tvůj bratr, tvůj skutečný otec je vlastně Chosé, prastrýc tvého prabratrance... a uvidíš ho, až když dovršíš šestnáctý rok svého života! Jeden by se rozplakal.

První setkání Chosého s dcerou bylo dost bizarní a chlapi v kanceláři se opravdu bavili. Starý Burger se chechtal jako nikdy předtím a po tváři mu tekly nefalšované slzy. Někdo navrhl i rozbor DNA a krev jí chtěli odebrat z nosu, ale Nina je začala navštěvovat častěji, a jak ji tak sledovali...

I Chosé si toho všiml. Celý táta! Gestikulace, mimika, způsob vyjadřování a ta jiskra v tmavých očích... nakonec uznali, že rozbor DNA je zbytečným plýtváním penězi daňových poplatníků, a nezbili ji.

Dcera už by byla, nevyřešenou zůstala otázka matky, Chosé dlouho bojoval sám se sebou, a nakonec ho doběhla vlastní dcera. V naivní představě, že ho Nina zve na večeři, se dostavil do restaurace jen tak, se šesti vodkami a třemi pivy v sobě, a skoro sebou praštil, když je viděl dvojmo. Nina, dospělá zubařka, málem vyfackovala Ninu studentku, protože o jejich společné večeři ve třech nic nevěděla ani ona, a přišla tam jen tak, nenamalovaná, bez zásahu kadeřníka a bez šesti vodek, ale nakonec to dobře dopadlo a dvě Niny zvládly jednoho Chosého, a ještě se nakonec i nasmáli.

Jenže Chosého smích rychle přešel. Ozvala se i Zdena Rysová, proč ten večer nepřišel.

Se Zdenou se seznámili taky před půl rokem, když s Krauzem vyšetřovali vraždu a pohlavní zneužití malého

kluka, a Chosému se po jednom výsledku podařilo s vyslychanou stranou opačného pohlaví navázat nadstandardní kontakt. Jako skoro vždycky.

Jenže tentokrát to bylo něco jiného. Chosé to tak cítil a řekl to i Richardovi, protože byl kámoš. Zdena byla... jiná.

Jela v kokainu, ale slíbila mu, že s tím přestane. Platila si mladé gigoly a slíbila mu, že i s tím přestane. Byla vdaná a slíbila mu, že...

Před týdnem mu řekla, že se s tím jejím imbecilem rozvádí a velice by stála o to, aby to zkusili spolu, ale že její rozhodnutí s jeho osobou nijak nesouvisí, aby si nemyslel nic špatného, že se rozvede tak nebo tak, aby se nebál, že ho chce nějak vázat, nebo omezovat, nebo si ho připoutat, anebo ho nedej bože vehnat do chomoutu! Nic takového!

Ve skutečnosti ho chtěla svázat i omezit a v každém případě si ho k sobě chtěla připoutat a strčit mu hlavu do chomoutu.

Krauz mu to otevřeně řekl, a ještě mu i řekl, že je debil, ale tím nikoho neohromil, neboť to už Chosé věděl. Najednou bylo těch žen kolem nějak moc a Chosé tu teď seděl jako zařezaný, a dokonce zapomněl šmátrat Alence pod sukni. A i kdyby nezapomněl, stejně by ho nenechala, protože v policejní hospodě se všechno roznese rychlostí blesku, a že má Chosé dceru a dvě ženy na obzoru a utajeného syna na důstojnické škole a dvojčata s černoškou na cestě a budoucího tchána na ministerstvu a kariéru generála v kapse, se vědělo okamžitě. A Alenka se urazila, neboť i ona tajně doufala...

Chosé byl opravdu idiot, a taky si tak teď připadal.

Mladší kolegové nalili, a když měl každý svou sklenici před sebou, ztichli. Všichni koukli na Krauze, ten nasadil grimasu, že co já!? Ale posléze se přece jen pomalu zvedl, a jelikož nejstarší z nich, Eda Burger, chyběl, ujal se slova.

„Kamarádi...“

„A já...“

„... a kamarádky, promiň, Petro, já ani nevím... jak... nebo takhle... ehm... ééé... my sami nejlíp víme, že smrt je součástí našeho života, protože s ní pracujeme dennodenně a zvykli sme si na ní, ale... když přijde k nám, a přijde až tak blízko jako teď, sme z toho vystrašený a vyklepaný jako

každě normální smrtelník. Těžko se o tom mluví... ani humor není na místě, brečet už nepomůže... zbejvá nám už jen vzpomínat. Oto, všichni víme, jak ste si žili, a všichni tušíme, jak to musí bolet. Upřímnou soustrast ti už vyjadřovat nebudu, už toho dneska bylo dost, ale jedno ujištění, že sme tady a ochotný ti kdykoliv pomoci, doufám, nevyzní jako klišé, protože to myslíme upřímně. Budeš nás potřebovat, jako my potřebujeme tebe, a na to nezapomínej a nestyď se zavolat, když bude potřeba. Dámo a pánové... na její věčnou památku.“

Krauz předpažil. Ota pomalu vstal a třesoucí se rukou se snažil udržet sklenici plnou. Ostatní vstali taky a sklenice se vznesly nad stůl.

A pak se stalo něco zvláštního. Ostatní policajti u Jumbo si všimli, co udělali vraždaři u stolu v rohu, všichni vstali a vřava ztichla. Alenka za výčepem se naklonila dozadu a vypnula rádio. Lokál ztichl úplně. Ota řekl: „Ať mě tam čeká, srdíčko moje... na ní...“ a prudkým pohybem vyprázdnil skleničku.

Vypili všichni a tiše si sedli. Kdysi byla mezi policajty opravdová soudržnost.

Jumbo se otočil ke všem v sále, utřel si oči a třesoucím se hlasem zahulákal:

„To, co ste vypili na její památku, neplatíte! Jedna runda pro celej lokál na moje triko... volové...“

Potom už to nevydržel a po tvářích se mu skoulely půllitrové slzy. Ota mu nestihl uhnout a skončil v jeho náruči. Taky se rozplakal. Muselo to bolet.

2

Notář se usmál, ještě jednou letmo zkontroloval podpisy a teatrálně zaklapl tlusté desky. Smlouva o převodu nemovitosti zmizela mezi nimi. Smlouva o koupi a prodeji nabytosti a notář povzbuzený tučnou provizí si dovolil i jinak nepřijatelné familiární gesto, a oba vstávající pány poplácal po rameni. Přesto, že sám nic nekoupil ani neprodal, zářil radostí.

Byl to jeho kšeft.

K zoufalému prodejci pozemku mu sice dopomohla obyčejná náhoda, ale na výběru kupce si dal mimořádně záležet a našel si ho sám a také sám dohodl cenu a také si sám určil provizi. Mimochodem, mimořádnou.

„Pane Rastislave,“ notář s nemizícím úsměvem oběhl stůl, oprášil mu ramena a podal mu ruku, „gratuluju! Právě jste se stal majitelem pozemku a nemovitosti, kterou vám můžou všichni jenom závidět! Eště jednou... gratuluju!“

Usmál si i na prodávající stranu, ale trochu kyseleji. Vyzábělý pan Galas nebyl natolik významná osobnost jako pan Rastislav. Vyzábělý byl nejuvýstižnější výraz, jakým popsat jeho sešlou, shrbenou postavu. Pan Rastislav se v nestřežené chvíli zeptal notáře, zda nemá Galas tuberkulózu nebo něco podobného a zda je nutné, aby si podávali ruce, ale notář ho ujistil, že všichni Galasové jsou vysocí, shrbení a vychrtlí a aby se nebál. On sám mu podal ruku už alespoň tisíckrát, a nic!

Těžké dřevěné položidle-polokřesla zavrzaly, muži se zvedli a dobrý obchod zpečetili podáním rukou a... což asi nečekali, i poklepáním po rameni. Rastislav překvapeně pohlédl na notáře, neboť až tak intimní zakončení aktu koupě a prodeje nečekal a ani nevyžadoval, ale neře-

kl nic, neboť právě notáři vděčil za vynikající cenu. Proto se nuceně usmál a, i když s ostychem, podal ruku i Galasovi a mírně se uklonil. Potom se nenuceně otočil a zamířil ke konferenčnímu stolku se třemi napoleonkami s hnědou tekutinou. Cestou si nenápadně, ale o to pečlivěji utřel ruku do hedvábného kapesníku. Zhrozil se při představě, že by si kapesník znečištěný Galasem měl zase strčit do saka, a odbočil do rohu k odpadkovému koši. Nasucho se jakože vysmrkal do papírového kapesníku a oba odhodil.

„Promiňte,“ provinile se usmál a vrátil se ke konferenčnímu stolku. „Ta moje alergie, už zase něco kvete...“

„Tak pánové... na nás a na dobrý obchod v souladu s dobrými mravy!“ zvolal notář a natáhl ruku. Tři napoleonky se srazily a zaduněly.

Galas se zaklonil a vypil. Notář zamíchal tekutinou, přivoněl a vypil. Rastislav zamíchal tekutinou, přivoněl, proti oknu zkontroloval čistotu sklenice, spokojeně se usmál, zamumlal... Rémy Martin... a upil.

Položili sklenice na vyleštěný podnos a nastala chvíle trapného ticha, neboť od této chvíle už se nepotřebovali. Kupující nepotřeboval prodávajícího, protože už měl jeho majetek, a nepotřeboval ani notáře, protože ten svoji práci odvedl, notář už nepotřeboval ani prodávajícího ani kupujícího, protože vydělal svoji provizi, a prodávající nepotřeboval vůbec nikoho, protože už ho oj... už prodal.

Aby to nevyznělo tak drsně, notář se společensky, ale neupřímně zeptal, „... ehm... eště jeden?“ ale společensky a upřímně zavrtěli hlavou.

„Eště sem chtěl říct...“ Galas si utřel ústa, „do smlouvy ste to nechtěli dát, nevím proč, ale... mně fakt záleží na rodným domě a na zachování všech tradičních architektonických specifik, který náš dům má, a taky... netradičních stavebních metod, který byly při jeho stavbě použity. Trvalo to sto let. Náš kamenný sklep, klenbový stropy, studna...“

„Pane Galasi! Už sme o tom mluvili aspoň stokrát!“

„Já vim, pane notáři, ale...“

Rastislav mlčel, usmál se a ruce si sepal na pupku. Přeměřil si Galase v jeho šedivém obnošeném obleku a zatvářil se, že Galas ani není hoden jeho odpovědi, a všechno nechal na notáři.